

Onze diepste angst

Onze diepste angst is niet dat we onvolmaakt zijn.
Onze diepste angst is dat we immens krachtig zijn.
Het is ons licht, niet ons duister dat ons het meest beangstigt.
We vragen ons zelf af;
Wie ben ik, om briljant, slim, talentvol en prachtig te zijn?
Maar waarom niet?! Je bent een kind van God.
Je dient de wereld niet met valse bescheidenheid.
Er is niets verhevens in, jezelf klein te maken,
zodat andere mensen zich niet onzeker zullen voelen.
We zijn allemaal bedoeld om te stralen, zoals kinderen dat doen.
We zijn geboren om de glorie van God, die in ons is,
tot uitdrukking te brengen.
Dit is niet slechts weggelegd voor een enkeling van ons,
maar voor ons allen.
Als we ons eigen licht laten schijnen,
geven we onbewust anderen de vrijheid dit ook te doen.
Wanneer we bevrijd zijn van onze angst,
zal onze aanwezigheid automatisch anderen bevrijden.

Dit prachtige gedicht is van Marianne Williamson en beroemd geworden doordat het werd uitgesproken door Nelson Mandela bij zijn inauguratie als president van Zuid Afrika.

Vrijheid is voor mij twee kanten van dezelfde medaille. Aan de ene kant is er de 'ruimtelijke' vrijheid. De vrijheid om te kunnen gaan en staan. De vrijheid om te kunnen worden. De vrijheid om te mogen zijn. De vrijheid om te kunnen spreken. De vrijheid om te kunnen kiezen. En wat woon ik dan toch in een heerlijk land en wat groter: in een heerlijk deel van de wereld. En als ik specifiek inzoom op mijn persoonlijke omstandigheden, dan woon ik op een plek in de wereld waar ik als man, veilig en vrij kan samenwonen met een andere man.

Naast de 'ruimtelijke' vrijheid is er voor mij ook de vrijheid in de mens zelf. De andere kant van de medaille. Ze kunnen niet zonder elkaar en ik denk dat deze vrijheid nog belangrijker is. Het gedicht gaat over deze vrijheid. Het gaat hierbij om de moed om op te staan en al je talenten te laten schitteren. Ze in te zetten en te gebruiken. Het gaat om de bevrijding van onze angst. De angst waarmee we onszelf klein en nederig houden. Het gedicht is een omkering van de gedachte dat je het hoofd niet boven het maaiveld uit mag steken. Het gaat erom zo te leven, dat we een voorbeeld zijn voor anderen, die op hun beurt uit kunnen groeien tot eveneens bevrijde mensen. Vrij van onterechte angsten. Waarom? Omdat we kinderen van God zijn, omdat we naar zijn evenbeeld zijn geschapen.

Door dit gedicht uit te spreken tijdens zijn inauguratie getuigde Nelson Mandela van zijn grootheid. Hij die zelf jarenlang gevangen heeft gezeten en werd beperkt in zijn 'ruimtelijke' vrijheid, spreekt over het verbreken van de innerlijke ketens waarmee een mens zichzelf onterecht gevangen houdt. We zijn onze eigen cipier en bewaken onze eigen schat. Via het gedicht van Marianne Williamson roept Nelson Mandela op om onze schatten met elkaar te delen, zo kunnen we bloeien en groeien en kan de liefde stromen.

Twee kanten van dezelfde medaille, ze kunnen voor mij niet zonder elkaar. Je kunt in een vrij land wonen, zoals ons land en toch 'gevangen' zijn en je vrijheid innerlijk beperken. Aan de andere kant zijn er mensen, zoals Nelson Mandela, die letterlijk gevangen zitten en toch in zichzelf een enorme vrijheid ervaren.

Ik woon in een land waarin ik zowel ruimtelijk als innerlijk vrij kan zijn. Ruimtelijk met grenzen, omdat ik niet alleen op de wereld woon, en innerlijk met vallen en opstaan. Maar het kan en het mag! Ik ben dan ook oprecht dankbaar dat ik in dit deel van de wereld toevallig geboren ben. Ik beschouw mezelf als een geluksvogel en ik gun iedere mens op onze wereld, mijn vrijheid. Tegelijkertijd besef ik hoe kwetsbaar deze vrijheid is. Ik vind het moeilijk om te begrijpen dat er mensen zijn die niet voluit gaan voor de liefde, de vrijheid en de vrede, maar de weg kiezen van de haat, de onderdrukking, de uitbuiting, de uitsluiting en het geweld. Ik ben niet naïef, toch geloof ik dat het altijd een keuze is van een mens zelf.

Een keuze omdat:

We zijn geboren om de glorie van God, die in ons is,
tot uitdrukking te brengen.
Dit is niet slechts weggelegd voor een enkeling van ons,
maar voor ons allen.

Kees van Tilburg.